

Discipelschap

Het woord ‘discipelschap’ is de laatste jaren in kerk en theologie met een duidelijke opmars bezig. In dit boekje gaat het over de vraag wat discipelschap betekent voor onze omgang met geld en goed. Het lijkt erop dat dit begrip – dat wonderlijk genoeg in de gereformeerde traditie onder deze naam weinig aandacht heeft gekregen – veel mensen helpt in de concrete navolging van Christus en de heiliging van het leven.

Wat is discipelschap eigenlijk? Veel mensen denken bij dit woord allereerst aan getuige zijn, aan het achterlaten van werk en bezit, zoals de eerste discipelen deden, om met het Evangelie de wereld in te trekken. Maar discipelschap is in eerste instantie veel basaler: het gaat om leerling zijn van Jezus. Dat is wat het woord discipel betekent: leerling. Leerling voor het leven. Leerling van het leven, het ware leven, het leven in Gods Koninkrijk, waar Jezus ons in wil laten delen.

Juist als het om geld en goed gaat, raken we ons leven lang niet uitgeleerd. Het Nieuwe én het Oude Testament bevatten goede lessen, die voor het leven vandaag uiterst actueel zijn. Een aantal van die lessen zal hierna aan de orde komen.

Bijbelse lessen

We kijken nu naar een paar bijbelse hoofdlijnen over het thema 'discipelschap', vanuit het Evangelie van Mattheüs en de brief van Paulus aan de Kolossenzen.

Discipelschap volgens Mattheüs

De kortste en duidelijkste definitie van discipelschap vinden we waarschijnlijk in de grote opdracht die Jezus aan Zijn leerlingen geeft aan het slot van het Evangelie van Mattheüs. We lezen daar: 'Mij is alle macht gegeven in de hemel en op de aarde. Ga dus op weg en maak alle volken tot mijn leerlingen, door hen te dopen in de naam van de Vader en de Zoon en de heilige Geest, en hun te leren dat ze zich moeten houden aan alles wat ik jullie opgedragen heb. En houd dit voor ogen: ik ben met jullie, alle dagen, tot aan de voltooiing van deze wereld' (Matth. 28:18-20, NBV). Een leerling van Jezus is dus iemand die alles leert (onder)houden wat Jezus heeft gezegd. Hij wil gehoorzaam zijn aan de levenslessen van Jezus. De basis voor dat onderwijs ligt in de doop. Leerlingen van Jezus worden gedoopt in de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest en worden zo opgenomen in de gemeenschap van God. Uit die gemeenschap putten ze geloof en wilskracht om de levenslessen daadwerkelijk te kunnen doen. Maar leerling zijn is ook: leven in de nieuwe werkelijkheid van Christus' heerschappij over hemel en aarde, puttend uit Zijn mogelijkheden. Leren leven in Zijn Koninkrijk.

Leerlingen in Gods Koninkrijk

Het onderwijs van Jezus gaat vooral over het Koninkrijk van God. Als Mattheüs aan het begin van zijn evangelie samenvat wat Jezus verkondigde, schrijft hij: 'Van toen af begon Jezus te prediken en te zeggen: Bekeer u, want het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen' (Matth. 4:17). Wat bedoelde Jezus met dat Koninkrijk? In elk geval twee dingen.

Om te beginnen kunnen we het woord ‘koninkrijk’ het beste vertalen met ‘koningschap’. Wat God voor ogen heeft, is dat Hij weer heerschappij krijgt over de hele wereld en alle facetten van ons leven. In onze gevallen en gebroken wereld zijn wij in veel opzichten onder Zijn heerschappij vandaan gekropen. Dat is wat er ten diepste gebeurde in de zondeval: we wilden zelf als God zijn en kozen, als gevolg daarvan, voor andere goden. Maar God laat het daar niet bij zitten. Hij is vastbesloten alles weer onder Zijn heilzame heerschappij te brengen, zodat God alles zal zijn en in allen (1 Kor. 15:28). ‘Mij is alle macht gegeven’, zegt Jezus, ‘in de hemel en op de aarde.’

De weg daarnaartoe begon met de roeping van Israël. Aan dat volk vertrouwde God Zijn beloften en wetten toe, bedoeld om te kunnen leven in Zijn Koninkrijk. Maar Jezus zegt: ‘Nu is het Koninkrijk nabij gekomen. In Mij, in Mijn onderwijs en in alles wat Ik doe, komt het Koninkrijk ónder jullie en ín jullie. Wie zich omkeert en Mij volgt, gaat het Koninkrijk binnen en zal ervaren dat hij er al in kan leven, richting de dag dat het in alle volheid zal doorbreken.’

De brief aan de Kolossenzen

In de brieven van Paulus kom je het thema ‘discipelschap’ of ‘Koninkrijk van God’ in letterlijke zin weinig tegen. Maar met andere woorden en begrippen gaat het in feite over niets anders dan dat.

Een mooi voorbeeld is de brief aan de Kolossenzen, misschien wel ‘de beste verklaring over geestelijke vorming van de discipel in het hele Nieuwe Testament’ (Dallas Willard, zie hierna).

Kernthema van deze hele brief is dat we als gelovigen zullen worden ‘als Christus’. In het eerste hoofdstuk spreekt de apostel Paulus een gebed uit, dat als volgt luidt: ‘Daarom houden ook wij niet op, vanaf de dag dat wij het gehoord hebben, voor u te bidden en te smeken dat u vervuld mag worden met de kennis van Zijn wil, in alle wijsheid en geestelijk inzicht, zodat u wandelt

op een wijze de Heere waardig, Hem in alles behaagt, in elk goed werk vrucht draagt en groeit in de kennis van God, terwijl u met alle kracht bekrachtigd wordt, overeenkomstig de sterkte van Zijn heerlijkheid, om met blijdschap in alles te volharden en geduld te oefenen' (Kol. 1:9-11). Geloven wordt hier overduidelijk besproken als een leerproces, waarin de leerlingen groeien in kennis van God en worden vervuld van deugden die Hem behagen.

Sprekend is ook wat Paulus schrijft over Christus: 'Christus onder u, de hoop op de heerlijkheid. Hem verkondigen wij, terwijl we ieder mens terechtwijzen, en ieder mens onderwijzen in alle wijsheid, opdat wij ieder mens volmaakt zouden stellen in Christus Jezus' (Kol. 1:27-28). Ook hier gaat het dus om een leerproces, waardoor we volmaakt worden in Christus.

In hoofdstuk drie maakt Paulus vervolgens concreet wat dit betekent. Hij gebruikt daarvoor het beeld van het uit- en aankleden. Ondeugden (de oude mens en zijn leefwijze) moeten we afleggen, zoals oude kleren, om vervolgens nieuwe kleren (de nieuwe mens die steeds vernieuwd wordt naar het beeld van zijn Schepper en zo tot inzicht komt) aan te trekken. In het rijtje ondeugden noemt hij: ontucht, zedeloosheid, hartstocht, lage begeerten, hebzucht, woede, drift, vloeken, schelden en bedrog. In het rijtje deugden: innig medeleven, goedheid, bescheidenheid, zachtmoedigheid, geduld, vergevingsgezindheid en liefde. Let op: dit zijn allemaal deugden en ondeugden, hartsgesteldheden, die door geestelijke oefening gevormd moeten worden. Er is nog veel meer te noemen, maar duidelijk is dat Kolossenzen over geestelijke vorming gaat, over het hart van discipelschap.

Gesprekspartners

Moralisme en wetticisme

Volgens de evangeliën heeft Jezus de felste discussie gevoerd met Farizeeën en Schriftgeleerden. Zijn grootste verwijt aan hen is dat ze met al hun kennis van de wet in feite moralisten en wetticisten zijn. Hun gehoorzaamheid verandert het hart niet, maar blijft aan de buitenkant steken. Om die verandering van het hart, van onze gezindheid, is het Jezus nu precies te doen. Ook de apostel Paulus stelt zich vaak fel teweer tegen vormen van moralisme die worden aangeprezen als serieus en diep, maar in feite het leven uit Gods genade ernstig verzwakken.

Voor de New Yorkse theoloog Tim Keller is het aan de kaak stellen van moralisme en wetticisme een centraal onderdeel van zijn preken. Hij verwijt het Amerikaanse christendom vaak door en door moralistisch te zijn en stelt daar de boodschap van Gods genade tegenover. Een van zijn samenvattende omschrijvingen luidt: 'Een moralist gehoorzaamt God om gered te worden, wie leeft van Gods genade gehoorzaamt omdat hij gered is.'

Ik geloof dat moralisme zeker niet alleen een Amerikaans probleem is. Ook in ons land zet moralisme zowel binnen als buiten de kerk vaak de toon. Een goed voorbeeld is de bankencrisis. Hoewel er best pogingen zijn gedaan om tot een serieuze beroepscode te komen die de mentaliteit van bankiers zou verbeteren, zit de meeste energie toch in het formuleren van een veelheid aan nieuwe regels. Op zichzelf niet verkeerd, maar van regels kunnen we doorgaans geen vernieuwing van het hart verwachten. Daar is iets anders voor nodig.

Aristoteles' deugdethiek

Een van de belangrijkste gesprekspartners in de bezinning op discipelschap is ongetwijfeld de Griekse filosoof Aristoteles (384-322 v.Chr.). In zijn meesterwerk *Ethica Nicomachea* legt hij de grondslag van de zogenaamde deugdethiek. Veel van wat hij

daar schrijft, komt dicht in de buurt van het onderwijs van Jezus, en een aantal kernbegrippen speelt in het denken over discipelschap een belangrijke rol.

Volgens Aristoteles is al het menselijke handelen gericht op een doel. Het hoogste doel dat we nastreven, is geluk. Maar wat is geluk? In feite is dat: zelfverwerkelijking. Dat 'zelf' wordt volgens Aristoteles vooral bepaald door de rede (het verstand), zodat kennen en begrijpen een van de componenten van het hoogste geluk is. Het zuivere denken van de mens is echter vermengd met natuurlijke verlangens, waardoor de mens niet volmaakt gelukkig is.

De mens kan echter door de beoefening van de deugden wel in de richting van dat volmaakte geluk groeien. Deugden zijn dan ook geen handelingen, maar karaktertrekken. Wanneer we ons oefenen in voortreffelijke deugden, oefenen we ons in een voortreffelijk karakter. Daarbij is het belangrijk om te beseffen dat het in die beoefening van deugden dus niet gaat om het gehoorzamen aan regels die altijd en overal gelden, maar om het, in allerlei verschillende situaties, zoeken van het juiste midden. Dat juiste midden ligt altijd tussen twee uitersten in, bijvoorbeeld: dapperheid is een deugd die tussen lafheid en overmoedigheid in ligt.

Al met al is Aristoteles een realistische denker, die de natuurlijke verlangens niet (zoals andere filosofen) ontkent of wil uitschakelen, maar ze in evenwicht wil brengen met het denken. Veel denkers over discipelschap benadrukken het grote belang van het beoefenen van christelijke deugden en karaktervorming. Ik geloof dat dit helemaal terecht is, en wel om de volgende redenen.

Beoefening van deugden en karaktervorming vormen – met andere woorden! – het hart van het onderwijs van Jezus en Paulus. In de Bergrede verzet Jezus Zich tegen een moralistische uitleg van de gehoorzaamheid aan de wet en benadrukt Hij de gezindheid van het hart. Vorming van het hart is niet anders

dan vorming van karakter. De apostel Paulus blijft eveneens ver weg van alle vormen van moralisme, die hij als voormalig Fari- zeeër door en door kende. Vanuit de overtuiging dat christenen door het geloof worden vrijgesproken van zonden, wordt ge- hoorzamen een zaak van het hart en de Geest, Die nieuwe wegen wijst.

We zouden discipelschap dus een vorm van christelijke deugd- ethiek en karaktervorming kunnen noemen. Er zijn wel een paar fundamentele verschillen. Het hoogste doel van discipel- schap is geen zelfontplooiing of geluk, maar het Koninkrijk van God. En de stuwende kracht van discipelschap is niet het ver- stand, maar de Geest van God, Die ons hart vernieuwt. Desal- niettemin helpt het denken van Aristoteles om tot een levende praktijk van discipelschap te komen.

Een inspirerende leraar: Dallas Willard

Toen ik in 2006 het beroep naar de Jeruzalemkerk in Amster- dam aannam, ging ik op zoek naar inspirerende boeken die me konden helpen mijn missionair predikantschap vorm te geven. Ik bestudeerde boeken over missionaire gemeenschapsvorming, over kerk-zijn in de stad en over nog veel meer. Al gauw ging het me opvallen dat in veel van die boeken aandacht werd gevraagd voor discipelschap. En één naam kwam in dat verband telkens naar voren: Dallas Willard (1935-2013). Deze Amerikaanse schrij- ver was filosoof en hield zich in dat verband vooral bezig met de kennisleer (wat kunnen we weten, hoe kunnen we dat weten?). Naast filosofische werken schreef hij ook een reeks boeken over discipelschap en geestelijke vorming. Zijn hoofdwerk, *The Divine Conspiracy* (in 2012 vertaald als *Gods geheime plan*), maakte op mij een diepe indruk en wakkerde het verlangen aan het thema ‘discipelschap’ in mijn werk en leven meer en meer centraal te stellen .

Wat sprak me vooral zo aan in het werk van Willard? Als ik het in één woord moet samenvatten is dat: haalbaarheid. Willard

was de eerste die mij de Bergrede kon uitleggen zonder dat ik met een gevoel van grote verlamming achterbleef! Om eerlijk te zijn, was die verlamming vooral de vrucht van het lezen van Bonhoeffers *Navolging* (en ik weet zeker dat ik niet de enige ben). Eigenlijk weet ik nog steeds niet precies wat het geheim van Willard is, maar in elk geval kreeg ik door zijn boeken zin om leerling van Jezus te worden. Door zijn uitleg begon ik te ervaren dat de lessen van Jezus weliswaar heel radicaal zijn, maar ook de kracht om ze te horen en te doen ín zich dragen. Het was vooral Willards onderwijs over geestelijke disciplines (zie hieronder) en karaktervorming die me over de verlamming heen hielpen. Hij maakte me duidelijk dat er een kloof zit tussen de lessen van Jezus en onze mogelijkheden om ze daadwerkelijk te doen, maar dat juist het beoefenen van geestelijke disciplines die kloof kan overbruggen. Wat we niet ineens kunnen, kan wel vorm krijgen door gewoontevorming in de kracht van de Heilige Geest.

Het is hier niet de plek om de gedachten van Willard verder uit te werken. Dat zal verderop in het boek regelmatig gebeuren, vaak ook zonder dat ik hem zal noemen, want veel van zijn gedachten heb ik me eigengemaakt, met vreugde.

Discipelschap in de praktijk

Wie is je leraar?

Dallas Willard stelt in het hoofdstuk 'Wat het betekent om leerling van Jezus te zijn' een eenvoudige maar daarom diepgaande vraag: Wie is onze leraar? Deze vraag is fundamenteel als we willen begrijpen wat discipelschap in de praktijk inhoudt.

Hoe we het ook wenden of keren: verreweg het meeste van wat we denken en geloven, hebben we van anderen geleerd. Sommige leraren waren zo belangrijk voor ons dat we geen seconde hoeven na te denken wie ze ook alweer waren. Allereerst zijn we

leerlingen van onze ouders, van wie we hopelijk waardevolle lessen hebben geleerd, over het leven en over het geloof. Omdat zij ons van jongs af aan gevormd hebben, zit die vorming diep. Dat kan een enorme rijkdom zijn. Helaas hebben ook de foute lessen van onze ouders ons vaak diepgaand gevormd, met alle misvormingen in ons karakter vandien. Het is goed om na te gaan wat de betekenis is van de lessen van onze ouders.

Naast onze vader en/of moeder waren er natuurlijk ook vele anderen die ons onderwezen en vormden: familieleden, vrienden en vriendinnen, leraren en opiniemakers. Zeker van die laatste groep zijn we ons vaak nauwelijks meer bewust, maar hun vormende kracht is niet te onderschatten.

Al deze lessen hebben ons zó gevormd dat ze tot gewoonten en onbewuste overtuigingen zijn geworden. Over veel dingen denken we nauwelijks meer na, ze zijn 'natuurlijk' geworden.

Als Jezus onze leraar wordt, gaat Hij al deze gewoonten en overtuigingen bevragen. En aangezien Hij Heer wil zijn over ons hele leven, wordt ons hele leven niet langer vanzelfsprekend. We komen voor keuzes te staan, levenskeuzes.

Daarom begint discipelschap telkens weer met de vraag: wie is, in deze situatie, mijn leraar? En als het Jezus is, wéét ik dan ook wat Hij geleerd heeft over de situatie waarin ik me bevind? Met het oog op het thema van dit boek kun je je afvragen: weet ik wat Jezus heeft geleerd over geld en goed? Weet ik het, en ben ik bereid het me eigen te maken en het ook te doen? Daar begint discipelschap in de praktijk!

Leven in het Koninkrijk van God

Een van de grootste ontdekkingen die ik deed in het geloof, leerde ik ook van Dallas Willard. In zijn boek *Gods geheime plan* legt hij veel nadruk op het feit dat het Koninkrijk van God *onder ons* is gekomen, hier en nu. Om te begrijpen hoe, gebruikt hij het beeld van de *virtual reality*. De uitdrukking *virtual reality* komt uit de digitale wereld, als uitdrukking van de ervaring dat de

internetwereld als een soort onzichtbare maar uiterst invloedrijke werkelijkheid in de zichtbare wereld is binnengedrongen. Op allerlei momenten hebben we het gevoel dat die virtuele wereld ons bestaan meer en meer bepaalt en richting geeft.

Dat beeld helpt mij om te begrijpen wat 'leven in Gods Koninkrijk' vandaag de dag zou kunnen inhouden. Dit Koninkrijk is vaak onzichtbaar, verschuilt zich als het ware achter onze werkelijkheid. Maar wie het Koninkrijk gaat zoeken en er in binnengaat, zal al snel ervaren dat deze virtuele werkelijkheid een wereld van nieuw leven en nieuwe mogelijkheden opent. God Zelf legt allerlei verbindingen tussen mensen en dingen, en wie zich er in mee laat nemen, maakt wonderlijke dingen mee. En het mooie van het Koninkrijk is: het is veel breder dan de kerk of ons eigen leven. In mijn werk in Amsterdam ben ik me steeds meer gaan oefenen in het zoeken van Gods Koninkrijk in het dagelijkse leven van de stad. Telkens ben ik weer verrast door wat zich dan aandienende, ongezoekt en toch gevonden.

Het is dan ook de uitdaging voor ieder die een leerling van Jezus wil zijn zich te oefenen in het leven *in* Gods Koninkrijk. Dat belooft telkens weer een ontdekkingstocht vol verrassingen te zijn.

Karaktervorming

In de bezinning op discipelschap is, zoals gezegd, steeds meer aandacht gekomen voor het belang van karaktervorming. Dit thema is indrukwekkend uitgewerkt door Aristoteles, zoals we al zagen, maar helpt ook om te begrijpen wat leven in Gods Koninkrijk kan betekenen.

In karaktervorming gaat het erom dat we nieuwe gewoonten aanleren, zodat we vanuit een innerlijke overtuiging het goede gaan doen. Veel van die gewoonten kunnen we ook deugden noemen, karaktereigenschappen die ons leven richting geven en van binnenuit op het spoor houden.

Karaktervorming is dus bedoeld om alles te gaan doen wat Jezus heeft opgedragen, maar dan niet op een moralistische manier. Voor een moralist staat alles in het teken van gehoorzaamheid aan de regels, als het moet knarsetandend. Graham Tomlin schrijft daarover: ‘Gehoorzaamheid die voortdurend tegen onze wil ingaat, moet wel leiden tot verbittering en frustratie. Het ware doel van de christelijke opvoeding is niet om een onwillige gehoorzaamheid uit een opstandig hart te persen, maar om dat hart te veranderen, zodat er blijmoedige, oprechte gehoorzaamheid uit voortkomt.’

Wie zijn karakter laat vormen door wat Jezus heeft opgedragen, laat de lessen van Jezus tot een innerlijke bron van leven worden. Hij staart zich niet blind op de letter van de wet, maar leert ermee spelen, in al die verschillende omstandigheden van het leven. Hij gehoorzaamt van harte en in vrijheid!

Karaktervorming vraagt om oefening, een leven lang. Oefening met vallen en opstaan, en puttend uit Gods mogelijkheden. En als we het over oefenen hebben, hebben we het over *geestelijke disciplines*, concrete geestelijke oefeningen.

Geestelijke disciplines

Wat zijn geestelijke disciplines? Dallas Willard omschrijft ze zo: ‘Elke activiteit die we ondernemen om te bereiken wat met een directe inspanning niet lukt.’ Dat is een belangrijk gegeven: geestelijke disciplines helpen om de kloof tussen onze wil en een daadwerkelijke verandering te overbruggen. Iedereen die zich weleens heeft voorgenomen een bepaald gebod van Jezus nu echt te gaan onderhouden, zal hebben ervaren dat het gewoon niet (in één keer) lukte. Oude, diep ingesleten gewoonten worden nu eenmaal niet in één keer door een wilsbesluit overwonnen. Ook niet, als dat wilsbesluit werd geïnspireerd door Gods Geest. Nieuwe gewoonten moeten door gestadige oefening worden gevormd. Daarom schrijft Willard ook: ‘Maar geestelijke disciplines zijn ook *geestelijk*. Dat wil zeggen, disciplines die bedoeld

zijn bedoeld om ons te helpen actief en effectief bezig te zijn in het geestelijke rijk van ons eigen hart, dat nu geestelijk levend is door genade, in relatie tot God en Zijn Koninkrijk. Ze zijn bedoeld om ons te helpen de volledige afhankelijkheid van het louter menselijke of natuurlijke los te laten (en in dat opzicht het 'vlees' te doden, te laten afsterven) en ons ook afhankelijk te stellen van de hoogste werkelijkheid, namelijk God en Zijn Koninkrijk.'

Geestelijke disciplines brengen dus Gods werk in ons samen met onze eigen inspanningen, en scheppen zo ruimte voor de geestelijke vorming van ons karakter.

Disciplines van onthouding en toewijding

Aan welke disciplines moeten we dan denken? In de christelijke traditie worden, op basis van de Bijbel, twee hoofdcategorieën disciplines onderscheiden: die van *onthouding* en die van *toewijding*. Zeker als het om het thema 'geld en goed' gaat, zijn verschillende van deze disciplines van groot belang. Ik zal ze later dan ook op verschillende plaatsen verder uitwerken. Hier vast een overzicht:

Disciplines van onthouding

- eenzaamheid
- stilte
- vasten
- soberheid
- orde
- kuisheid
- geheimhouding
- offer

Disciplines van toewijding

- bijbellezen (*lectio continua*)
- memoriseren
- studie
- gebed
- viering
- dienstbaarheid
- gemeenschap
- belijdenis
- onderwerping
- aandacht
- ritme
- lichamelijke oefening

Oefenen

Ten slotte nog iets over oefenen. Hoe gaat dat in de praktijk? Eenvoudig gezegd gaat het altijd weer om drie dingen: vragen, blijven in Gods woorden en beslissen.

Vragen is de basisregel van het Koninkrijk. Vragen om Jezus te mogen zien zoals Hij is, de eeuwen door en vandaag. Maar ook vragen te mogen worden zoals Hij, ons verlangen in die richting uitspreken, naar de levende Heere Zelf en naar anderen die we in vertrouwen nemen.

Blijven in de woorden van God is een andere basisregel. In Johannes 8:31-32 zegt Jezus: 'Als u in Mijn woord blijft, bent u werkelijk Mijn discipelen; en u zult de waarheid kennen, en de waarheid zal u vrijmaken.' Blijven in het woord is ook te vertalen als wonen in het woord. Een prachtige beeldende uitdrukking is dat, die hopelijk vanzelf spreekt.

En dan: *beslissen*. We worden leerling voor het leven door een beslissing te nemen. Dit is geen vanzelfsprekende stap. Integendeel, het vraagt om een oprechte intentie om God lief te hebben en de naaste als onszelf. Om écht student in het Koninkrijk van God te worden, in theorie en praktijk.

Vragen, wonen in de woorden en beslissen. Daartoe worden we door Jezus uitgedaagd. Ook op het gebied van geld en goed. Durven we gehoor te geven?

Leven uit de doop: sterven en opstaan met Christus

Eigenlijk komen alle hierboven genoemde elementen samen in het leven vanuit de doop. De vroegste christenen beleefden hun doop vanuit de symboliek van de onderdompeling in het water. Wie het doopwater in ging, legde daarmee symbolisch het oude leven af en stond op in een nieuw leven. Dit alles in het geloof dat de doop eerst en vooral de belofte inhoudt dat dit sterven en opstaan gebeurt vanuit de levende geloofsverbondenheid met Christus Zelf. Leven uit de doop betekent: vanuit de kracht van de opstanding steeds opnieuw je oude leven onder kritiek laten

stellen en een langzame dood laten sterven. Dat leven tekent ook het leven van Jezus' discipelen vandaag.

Motto

1. *Heer, U hebt de macht gekregen
heel de schepping is van U.
En al werkt het kwaad nog tegen,
U bent Koning, hier en nu.*

Refrein:

*Ik bekeer me
Jezus, leer me
uw discipel zijn.
Leer mij buigen
en getuigen
in uw Koninkrijk.*

2. *U wilt ons het leven leren
alle kennis is van U.
Wat de wijzen ook beweren,
U bent Meester, hier en nu.*

Refrein:

3. *Heer, U hebt ons uitgezonden
alle volken zijn van U.
Velen zijn verblind, gebonden,
U bent Redder, hier en nu.*

Refrein:

4. *Jezus, U bent opgevaren
naar de troon. Wij missen U.
Maar te midden van gevaren
bent U met ons, hier en nu.*

Refrein:

Discipellied n.a.v. Mattheüs 4:17 en 28:16-20

Tekst: Bas van der Graaf